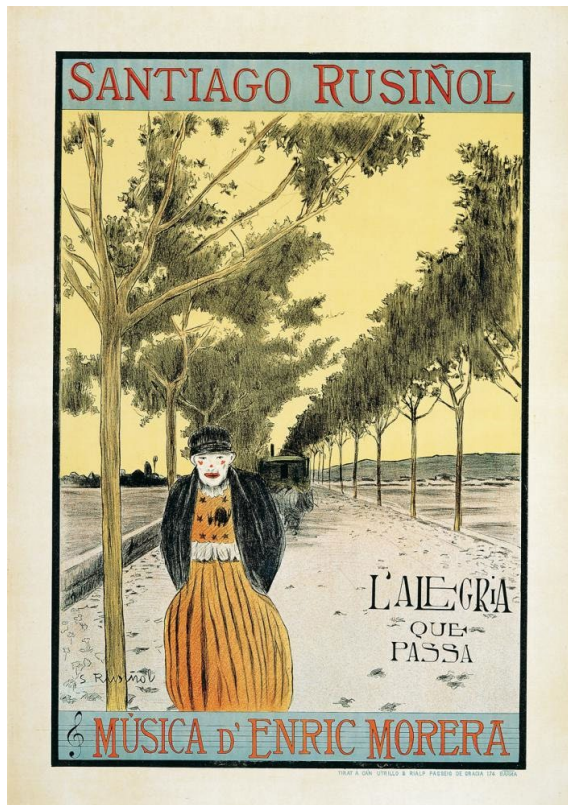

En admirar per primera vegada la intrínseca blavor del Cau Ferrat, els ulls del meu rostre van perdre la seva forma, i es van transformar en un autèntic mar de llàgrimes. Mai s'haurien pogut imaginar que presenciarien el lloc d'on tota la màgia havia brollat, el lloc que va portar a Santiago Rusiñol, autor dels meus somnis, a escriure tal magnificència.

L'alegria que passa ha donat sentit al

meu camí, m'ha fet entendre els passos que cal seguir, però també dels que cal defugir. Som proesia. A vegades prosa, a vegades poesia. La prosa limita, i alhora empresona. La poesia et dona ales per volar i no mirar enrere. És aquesta la contraposició clau en l'obra, clau en la vida de tot ésser amb vida. Què seria una persona sense ànima? Què seria una vida sense art? L'art és necessari en la vida de tot individu, és un bàlsam i un refugi, però absolutament elitista, només apte per aquells qui el volen i saben apreciar. L'artista bohemí no ha encaixat mai al món, se l'ha jutjat i tractat com a boig. Ha dedicat la seva emoció al plaer artístic, mentre que a canvi sol rebia decadents incomprensions. La prosa no ha valorat mai la delicadesa de l'art, i fins i tot sovint la qualifica d'inútil. Però, què seríem sense l'útil inutilitat de l'art?

A la prosa se li contraposa la vital i efímera poesia, una volàtil sensació de plenitud i autèntica felicitat. És momentània i fugaç, però mereixedora de ser perseguida. Com Maria-Mercè Marçal deia al seu cavall sense brida, "cadenes

són presons, i jo en fugia”. La vida de tot individu són cadenes que cal trencar, per poder considerar “vida” la nostra existència. Reptes i pors contra les quals lluitar, amagant la nostra passivitat i fent els somnis regnar. La poesia et fa creure en somnis de grandesa, anhels que no poden ser ignorats, o ja serà massa tard. Som lliures per gaudir de la fugacitat de l’alegria, lliures per atrapar i acolorir de llum la tristor dels dies grisos. En canvi, l’immobilisme canvia radicalment la mirada. El prosaisme ens cega enfront de la bellesa de l’art i de somiar. Ens fa veure el món sense color, apagant-nos la lluentor de la concepció poètica, la visió més important que la vida mai tindrà. La poesia és plenament conscient que cal canviar, o el decadentisme, l’abúlia i la immobilitat regnaran per sobre de l’alegria, l’art i la llibertat.

Els canvis són essencials, i això és el que necessita la nostra societat. La gent escull seguretat, oblidant el sentit i el perquè de tot el que ens ha passat. L’art és incomprès, i el missatge de l’obra ens fa veure que aquest mai es podrà redimir ni adaptar a la prosaica societat, fet que cal capgirar. Vivim ensopits, indiferents i immòbils. On ha quedat l’alegria, el vigor i l’activitat? Què necessitem per despertar? La vida ens passa diàriament pel davant, però igual que passa, se’ns escapa. Quan decidirem atrapar-la? La incertesa no és agradada per ningú, i considerem millor seguir la inèrcia que escollir el nostre propi destí. La poesia ens dona ales i ens fa lliures, però aquesta llibertat s’oposa al sovint inconformisme. Mai estem contents amb el que tenim, i una llibertat sense control pot fer acabar la nostra vida igual que les ales d’Ícar.

A vegades, som poesia, i ens sentim com un estol d’ocells acolorits, volant lliures. A vegades, som prosa, i vivim encadenats a l’opressió i a l’absolut pessimisme. És a dir, no som res més que el que podem considerar “proesia”.

L'alegria que passa és la història de la meua vida. Un somni, una mica irreal, d'una lluita cap a un món millor, capaç d'apreciar la importància de l'art i la necessitat de la bellesa poètica. Ningú fa cas del missatge, però aquest ha, profundament i per sempre, ressonat al meu interior. Gràcies, Rusiñol, per fer de la vida d'una nena ordinària i amb somnis d'artista, una ànima amb la força necessària per lluitar per les seves il·lusions. 1898 serà eternament el meu any, i recordaré, cada vegada que la grisor envaeixi la meua visió i els núvols del cel, les llàgrimes que em van brollar dels ulls la primera vegada que vaig trepitjar la blavor de Sitges, i del meu estimat Cau Ferrat.